

Kedves Kollégák!

Minden leírható a játék nyelvével.

Megfordítva a nyelvtani szerkezetet is érdemes ízlelni ezt a mondatot. A játék egy sajátos nyelv. A játék nyelvével minden leírható. Mert a játék, az szabály. A szabály az fegyelem. A fegyelem az erkölcs. Az erkölcs pedig maga az ember.

Az elfogyasztott élelem biológiai lényként életben tart, de emberré ez a betartott, vagy be nem tartott, ez a meggyötört, ez az önmagamnak állított, másoktól elvárt, néha száz mércével adagolt erkölcs tesz.

Az erkölcs pedig hit. Hit Istenben (egészen pontosan valamiféle fölöttünk valóban) akinek joga, módja van arra, hogy olyan szabályokat alkosson, ami egyetemes és ami emberré tesz.

A játék – az tudás. A játékban az a fantasztikus, hogy tudom, hogy mit kell tennem. Nincs attól boldogabb emberi élmény, mint amikor tudom, hogy mit kell tennem. Ha tudom, hogy mitől mosolyog, tudom, hogy mit vár el, tudom, hogy mi segít rajta, tudom, mit szeret, tudom, mire van szüksége. Ha tudom önmagam.

Mindazt, amit tudunk, amit biztosan tudunk, amit álmunkból felébredve is tudunk, azt játékkal sajátítunk el. Az olvasás maga is egy játék. Nem mindegy, hogy:

A bába sír, vagy a baba sír, hogy a lónak van lába, vagy kilóg a lólába.

A játék az remény. Csak az tud játszani, aki reménykedik. Aki reménykedik, annak van jövője, akinek jövője van, az tud szeretni. A játék az szeretet.

Engedjük magunkhoz a játékot. Ne felejtünk el játszani. Ne felejtünk el szeretni. Ennek a jövőendő két napnak talán az a legfontosabb könyvtáros üzenete, hogy a játékkal mindent el lehet mondani, mert ha azt mondom (és ez már egy játék), hogy

fekete – Te rámondod: (fehér)

ha azt mondom mama – Te rámondod (papa)

ha azt mondom haza – Te rámondod (Magyarország)

ha azt mondom szeretlek – Te rámondod: (férjem/feleségem, gyermekem, szüleim, Isten)

Ó ezt már mennyire nehéz volt eltalálni ... Mert a felnőtté válásunk a játék elvesztésével jár. Nem tudunk játszani a mindennapokban, intim együttléteinkben, étkezéseink alatt, tisztálkodás során, beszélgetéseinkben, a munkánkban, nem tudunk, mert azt hisszük, nem szabad. Pedig nincs ettől fontosabb. (Életem legszebb pillanatai közé tartozik a gyermekkori görögdinnye evés, mert a dinnyébe kiskanállal járatokat lehetett fúrni, vágni és ez olyan csuda móka volt!) Ezért köszönöm meg Keszi Erikának, hogy kitalálta nekünk a játékok játékát, ezt a két napot, kitalálta az előadókat, kitalálta a helyszínt. Mindenkinek köszönöm, aki most játszani segít bennünket, aki mentorokká képez, és segít abban, hogy a játék, mint öröm a könyvtárosi mindennapjainkban elérendő céljaink legnemesebb fegyvere lehessen.

Budapest, 2012. november 15.

Fehér Miklós
MKE főtitkár